

1 K 3,10-17. Salvátor 19. 2. 2023

Podle milosti Boží, která mi byla dána, jako rozumný stavitel jsem položil základ a druhý na něm staví. Každý ať dává pozor, jak na něm staví. Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus. Zda někdo na tomto základu staví ze zlata, stříbra, drahého kamení, či ze dřeva, trávy, slámy, dílo každého vyjde najevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni; a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka. Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu. Když mu dílo shoří, utrpí škodu; sám bude sice zachráněn, ale projde ohněm. Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá? Kdo ničí chrám Boží, toho zničí Bůh; neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy.

Setkali jsme se včera k rozhovoru o sboru, mluvili jsme o tom, jak to s podobou tohoto sboru vypadá, jaké jsou jeho silné a slabé stránky, co ho ohrožuje a jaké naopak přicházejí šance.

Někdy se mluví o „budování sboru“, a my jsme mapovali, jakou stavbu vytváří společenství, jež se u Salvátora více či méně pravidelně momentálně schází.

Dnes nás k takovému pohledu vede Kristův svědek Pavel. I on o sobě mluví jako o staviteli. Nicméně neříká, podívejte, jaký hrad či chrám jsem pro vás, milí korintští, vystavěl. Čtete-li pozorně, slyšíme, že jim apoštol zanechal spíš **staveniště**: položil základ, a pak šel jinam. Nenechal v Korintě nedostavěný palác zatížený hypotékou, či nějaké vytunelované stavební družstvo..., ale, podle svého vědomí a svědomí, zanechal korintské společenství u práce, která slibovala vyrůst v dobře obyvatelnou a přitažlivou budovu. A započatému dílu věří tak, že dokonce připustí, aby se toho projektu ujali i jiní stavbyvedoucí.

A my se už tady můžeme **dobře inspirovat: Sbor (církev), není hotová stavba**, kterou nám předali ti před námi, jak by k tomu třeba salvátorská katedrála mohla svádět..., společenství víry, to je vždycky STAVENIŠTĚ. Pořád je co dělat, a pořád je třeba **promyšlet**, JAK stavět, a CO stavět. Jistě, obraz sboru jako staveniště je poplatný době vzniku církve. Přičemž z něj můžeme zaslechnout, že novozákonní církevní stavění nebyla žádná idylka, kde by všichni jednomyslně plnili apoštolský plán. Daleko spíš připomíná novozákonní církev staveniště, kde se vícero stavbyvedoucích mezi sebou dohaduje, co to má vlastně vyrůst za stavbu, a leckterí mají na věc přesně opačný názor než Pavel... Nicméně se mi ten dynamický apoštolský pohled zdá nosný: Jako společenství víry neobýváme nějaké zděděné prostory, na něž se podle apoštolských památkářů nesmí ani šáhnout, je to přesně naopak. Nikdy není už po kolaudaci, vždycky je co dělat, každá generace má možnost i úkol najít si vztah k základu této stavby, a na něm dál budovat, podle své odpovědnosti, a podle momentálních potřeb... A navíc od apoštola slyšíme: jako církev jste stavbou, kterou obývá Boží duch – a ten rozhodně neoblubuje zavřené dveře a okna, daleko spíš se mu líbí tam, kde je prostor pro nové lidi, plány, akce...

Apoštolské slovo počítá s tím, že v příběhu sboru a církve

vždycky přijdou další stavitelé, ba že se mohou měnit i materiály, styly, snad do určité míry i projekty. Jedna věc ovšem zůstává, a to je základ, Ježíš Kristus.

Ten je **položený**, ten je daný, a to (jak jsme slyšeli už od proroka Izaiáše), nikoli jen apoštolem, ale samotným Bohem. **Co to pro rozmyšlení našich církevních aktivit znamená?** Nic menšího, než že se vždy znovu musíme ptát, co tento základ unese, a co ne. **Jak** na něm stavět, popř. **z čeho** stavět

– aby se z otevřeného domu nestala věznice ani uzavřené sídlo pro lepší společnost. Abychom nezadělali na nenapravitelné trhliny, aby se stavba nezvrhla v pouhý kýč poplatný době. Ten **základ**, apoštolem položený a připomínaný **nás zavazuje** – vždycky předtím, než se (třebas i s dobrými úmysly) pustíte jako společenství sboru do oprav, rekonstrukcí, perestrojek, reforem, nebo jen docela nenápadných úprav fasády, vždycky se nejdříve septejte: Dovoluje nám to základ? Jsme při svých plánech a nápadech právi kristovskému založení naší stavby? Neobracíme naruby záměry Zakladatele? Nestavíme už dávno stavbu vlastní svévole, kterou ten Základ neunes, a nesnese? Ten základ, Ježíš Kristus, funguje občas jako rozbuška, umí rozmetat stavby lidské sebestřednosti, pýchy, sebe-předvádění...

Na druhé straně je ten apoštolův obraz překvapivě velkorysý, a my jeho velkorysost musíme respektovat o to víc, že tušíme, v jaké situaci svůj dopis psal: Když Pavel zakládal sbory na základě Ježíše Krista, nebylo tím základem nic menšího než evangelium o Kristově milosti. O odpuštění.

O nových šancích, které právě příběh toho Ukřižovaného a Vzkříšeného otevírá bez rozdílu každému. A apoštol ke stavbě na tomto základě zval s opravdu širokou náručí, kdekoho: Domácí osvědčené dělníky, i neprověřené pracovní síly ze zahraničí. Proslulé stavaře, i neznámé podavače.

Všechny dohromady zval: Pojdte se účastnit realizace toho skvělého projektu, do něhož Bůh investoval bohatství své obživující milosti a za jehož výdrž ručí Kristus svým životem.

A tohle se mnoha dalším nezdálo, a tak po něm přicházeli jiní architekti a stavitelé, a začali na těch staveništích nastolovat jiná pravidla. Některé z těch, co se na tom prvokřesťanském staveništi hemžili, začali vykazovat pryč: Vy tu nemáte co dělat, vždyť nemáte příslušnou kvalifikaci. A vy, vy si zas musíte opatřit dodatečné pracovní povolení... V tom Korintě zas přišli a řekli: Stavět na ukřižovaném mesiáši? To by byla ta naše stavba málo výstavná, na to se musí jinak ...

A tak, když někdo přijde s podobnými řečmi a projekty, ptejme se, nesvědčí to náhodou, že už nestaví na tom položeném základě, ale spíš na sobě, jen a jen podle sebe? Ona i tak může vyrůst stavba, která se třeba i honosí nepřehlédnutelným firemním štítem s nápisem Ježíš Kristus, ale není základem spíš lidské JÁ, jeho soběstředné netolerantní projekty?

Apoštol nikoho ze svých pokračovatelů nevyhání, ale právě tváří v tvář takovým stavitelům zdůrazní: Hlavně, aby se

stavělo kristovským základě. CO na něm postaví, z jakého materiálu, do toho já mluvit nechci a nebudu. To už si prověří zcela jiný stavební dozor, to už si otestuje Bůh sám... Podle apoštola ovšem bude nebeský projektant testovat ty lidské stavby neúprosně. Ohněm, skoro bych řekl, požárem. A v tom požáru se může ukázat, že leccaká přestavba a nástavba tomu položenému základu neodpovídá. A pak už bude pozdě přestavovat, pak to dílo shoří. Rozpadne se na popel. Přičemž, apoštol i při tomto varování respektuje charakter zakladatele stavby: Stavitele, po nichž zůstane jen hromada ohořelých trosek, žádnému ohni nevydává. Jen varuje, možná si to teď nemyslí, ale jednou si uříznou pořádnou ostudu. Přesto jim ani tehdy ten Salvátor nedá vyházov. Ten položený základ je prostě tak životaschopný a nadějný, že unese i leckoho z těch, kdo byli zahleděni jen do svého přesvědčení, jak je to správně – nebo byli poplatni zrovna panujícím módním trendům a silám.

Apoštol své odpůrce neodsuzuje, neproklíná, ale připomene, nikdo nemůže položit jiný základ. A říká to s důvěrou, že partáci, dělníci i helfři, s kterými začal, které na ten základ přivedl a postavil, si to taky dokážou ohlídat sami. Takhle **zve** ty, s nimiž dílo začal, u nichž ho zakládal, **ke spoluodpovědnosti**. A mně se moc líbí, že mi ten apoštolský obraz nedovolí, abych se pasoval do role architekta a budovatele v jedné osobě, a zbytek společenství degradoval jen na materiál, s nímž lze libovolně manipulovat. Nejste pasivní materiál, jste, každý po svém, aktivní součástí zdejšího staveniště.

A nakonec slyšíme: při tom budování sboru nejde o vnější růst, jakýsi růst růstu, aby stále přibývalo zdíva, nebo se plnil plán zaplněnosti kostelních lavic... V církvi, ve sboru jde o jiný proces, o **proměnu kvality**: Neboť na začátku mluví apoštol o stavbě, a na konci, o CHRÁMU: *Vy jste chrám, svatá Boží stavba*. Místo, které se pro nás tady uvnitř, i pro ty venku, má stávat znamením, oč jde nebeskému projektantovi a proč položil ten základ, který položil. Nikdy nebudeme mít nikdo patent na 100% správné plány a postupy, ale jsme zváni dávat se vždy znova do díla s důvěrou, že tuhle **proměnu kvality působí** mezi všemi – stavbyvedoucím počínaje a právě přišedším podavačem konče – že tuhle **proměnu kvality působí** právě ten základ, který je již položen, Ježíš Kristus. AMEN.

1 K 3,10-17. Salv 19.2.'23

Píseň: EZ 163

In: Jen v Bohu se ztíší duše má, od něho vzejde mi spása. Jen on je má skála, má spása, můj nedobytný hrad, mnou nikdy nic neotřese. Lide, v každý čas v něho doufej, vylévej před ním své srdce! Bůh je naše útočiště. Amen (Ž 62,1n.9)

Píseň: EZ 62

Modlitba

Náš Pane, tento den jsi učinil pro nás, abychom si veřejně a nahlas mohli připomenout, komu patříme, kdo nás vede, čí dílo nás nese. Vděčně si připomínáme kříž a vítězství tvého Syna. Navzdor našim vinám, bloudění, a odcizení, smíme slyšet o milosrdenství, které staví na nohy. Navzdor tomu, že se občas tváříme jakoby nám vše patřilo a všemu jsme rozuměli, ty nám otevíráš zachraňující blízkost tvého Kí. Navzdor našim úzkostem a pochybám si smíme nechat nahlas dosvědčit: Kristus je a bude vítěz nad mocí zla, pýchy, bolesti, beznaděje, násilí a smrti.

Za to tě chválíme, kvůli tomu ti zpíváme, takto ti patří naše důvěra i dík. Prosíme, ať i dnes slovo o tvém synu zazní jako zřetelná nabídka tvé obživující milosti, jako pozvání a zaslíbení pro celé toto společenství.

Smiluj se nad námi i celým světem. Amen

1. čtení Iz 28,14-18

Píseň EZ 517,1-6.12-14

kázání

Píseň EZ 408,1-4.7

Ohlášení

Přímluvy (Kyrie)

S důvěrou, že zaslíbení a moc tvé milosti platí každému z nás, předkládáme společně tyto prosby:

- za církev, ať buduje bezpečné přístřeší otevřené pro každého. Ať nezapomíná-me, že zdrojem naší společné naděje je příběh tvého kříže a vzkříšení. Sílu této naděje ať umíme pokorně i tvořivě sdílet. *Pane smiluj se, Kyrie eleison.*

Za všechny, jež zranila církevní samolibost a soběstřednost. Za ty, kdo hledají útočiště. Za ty kdo klesají, potřebují občerstvit a postavit na nohy. *Pane smiluj se, Kyrie eleison.*

Za ty, kterým se zhroutil stavba jejich života. Za ty, kterým domovy a domy vzalo zemětřesení. Za ty, kterým domy a domovy rozbombardovali válečníci. Za ty, kdo potřebují tvou, a naši, solidaritu. *Pane smiluj se, Kyrie eleison.*

V tiché modlitbě předkládáme lidi a problémy, osobně nám ležící na srdci „...“

Pane smiluj se, Kyrie eleison.

Otče náš!!

Poslání Mt 7,24-27

Požehnání

Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. Amen.

(a protože tu skutečně Boží stavbu máme před sebou, zpívejme...)

Píseň EZ 411 (Ó město Boží)